

DIEVS UN CILVĒKU CIEŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 1:18-20, Īj. 12:7-10, Atkl. 4:11, Kol. 1:16, 17, Mat. 6:34, Īj. 10:8-12; Rom. 3:1-4.

ATMIŅAS PANTS:

“Nezūdieties par rītdienu, jo rītdiena pati par sevi parūpēsies; katrai dienai pietiek savu bēdu.” (Mat. 6:34)

Qtšķirībā no visām citām Bībeles grāmatām Ījaba grāmata ir pilnībā ārpus Israēla tautas un zemes konteksta. Sākot ar apsolījumu Ābramam 1. Mozus grāmatā, ka Kungs darīs viņu “par lielu tautu” (1. Moz. 12:2), līdz pat Atklāsmes grāmatai, kas apraksta “svēto pilsētu” Jeruzālemi (Atkl. 22:19), tiešā vai netiešā veidā Israēla konteksts un tā derības attiecības ar Dievu veido katras grāmatas saturu.

Ījaba grāmatā nav nekā no tā, pat ne izešanas no Ēģiptes, kas ir senā Israēla vēstures sākums. Visdrīzāk iemesls ir tas, ka tad, kad Mozus rakstīja Ījaba grāmatu Midiānā, tāpat kā 1. Mozus grāmatu (sk. arī The Bible Commentary, 3. sēj., 1140. lpp.), izešana vēl nebija notikusi, kas arī izskaidro, kāpēc tā nav pieminēta.

Bet varbūt ir kāds cits iemesls, pat vēl svarīgāks. Viena no galvenajām Ījaba grāmatas tēmām – cilvēces ciešanas – ir universāla. To neierobežo ne cilvēki, ne laiks. Vienalga, vai jūds, vai pagāns, mēs visi zinām kaut ko par Ījaba ciešanām, par eksistenci kritušā pasaulē. Lai arī cik īpašas bija viņa sāpes, Ījabs aino mūsu visu ciešanas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. oktobrī.

Dievs dabā

Izlasi Rom. 1:18-20. Ko Pāvils šeit pasaka? _____

Cik spēcīgi teikumi! Dieva realitāte un eksistence ir pietiekami atklāta "darbos, kas darīti kopš pasaules radīšanas", tas ir, radītajā pasaulē, un cilvēkiem nebūs, ar ko attaisnot savu neticību. Pāvils saka, ka no radības cilvēki var pietiekami uzzināt par Dieva eksistenci un būtību, tāpēc viņi var tikt taisnīgi notiesāti tiesas dienā.

Nav šaubu, dabas pasaule atklāj mums tik daudz par Dieva eksistenci! Mūsdienu zinātne arī ir atklājusi mums detaļās radītās pasaules brīnumus, par kuriem mūsu senči pirms 300 gadiem, nemaz nerunājot par 3000 gadiem, pat nevarēja iedomāties. Šeit vērojam arī interesantu ironiju: jo lielāku sarežģītību zinātne atrod dabā, jo mazāk ticami kļūst zinātnes apgalvojumi par to izcelsmi – ka tas ir noticis nejauši un gadījuma pēc. Piemēram, iPhone izskatās apzināti veidots, darbojas kā apzināti veidots, atklāj noteiktu plānu gan iekšienē, gan ārienē un darbojas pēc šī plāna. Bet cilvēks, kas arī izskatās plānots, darbojas pēc plāna, atklāj noteiktu plānu gan iekšienē, gan ārienē un darbojas pēc šī plāna – kā mums saka – ir tīras nejaušības produkts. Skumji, ka daudzi cilvēki ir piekrāpti, ticot šādiem apgalvojumiem.

Izlasi Īj. 12:7-10. Kā šeit rakstītais atspoguļo Rom. 1:18-20 atklāto domu?

Arī šeit mums ir teikts, ka Dieva realitāte ir redzama radītajā pasaulē. Lai gan kritušajā stāvoklī daba neatklāj Dieva raksturu pilnībā, tā noteikti atklāj Viņa radošo spēku un arī Viņa labestības aspektus.

Kas dabā tev īpaši liecina par Dieva spēku un labestību? Kā tu vari iemācīties gūt spēku un iedrošinājumu no vēsts, ko tā tev dod? _____

Nekas nav radies pats no sevis

Ir daudz labu un spēcīgu argumentu par labu Dieva eksistencei. Bez radītās pasaules liecības ir arī tā saucamais "kosmoloģiskais" arguments. Pamatā tā ir ideja par to, ka nekas nav radies pats no sevis un nekas nav radījis pats sevi. Citiem vārdiem, to, kas ir radīts, ir radījis kāds cits pirms tam, un, lai arī kas būtu radies vēl pirms tam, ir jābūt kādam, kas to ir radījis. Tā turpinot, mēs nonākam pie kaut kā neradīta, pie kaut kā, kas jau vienmēr ir pastāvējis, kas nekad nav bijis neesošs. Un kas gan cits tas varētu būt, ja ne Dievs, kas attēlots Rakstos?

Ko šie panti mums māca par visu lietu izcelsmi?

Atkl. 4:11 _____

Kol. 1:16, 17 _____

Jāņa 1:1-3 _____

Šie panti māca patiešām visloģiskāko izskaidrojumu radīšanai – un tas ir mūžīgi pastāvošs Dievs. Daži domātāji, kas pilnīgi pretojas domai par Dievu, ir nākuši klajā ar alternatīvu ierosinājumu. Visspēcīga un mūžīga Universu radoša Dieva vietā viņi mums piedāvā, ka to ir radījis "nekas". Pat tāds slavens zinātnieks kā Stīvens Hokings, kas tagad aizņem Īzaka Ņūtona krēslu, apgalvo, ka Universu ir radījis "nekas". "Tā kā ir tāds gravitācijas likums, Visums varēja un varēs sevi radīt no nekā." (Stīvens Hokings un Leonards Mlodinovs "Diženais plāns", "Jāņa Rozes apgāds", 2013)

Lai gan Hokingam noteikti ir padomā dziļa un sarežģīta matemātika, lai aprakstītu savu ideju, tomēr jābrīnās: te nu mēs esam, labi ja 400 gadus kopš zinātniskās revolūcijas sākuma, un viens no pasaules labākajiem zinātniekiem apgalvo, ka Universs un viss, kas ir tajā, radies no nekā? Maldi ir maldi, pat ja tos izsaka izcils zinātnieks.

Šajā kontekstā izlasi 1. Kor. 3:19. Kāpēc kristiešiem vienmēr ir svarīgi atcerēties šo patiesību? _____

Vissenākā grāmata

Neskatoties uz skaļo reklāmu, kāda ir tiem, kas netic Dievam, ticīgajiem vienalga ir pamatots iemesls ticēt. Tomēr ir kāda ilgstoša problēma, ko daudzi ir izmantojuši gadsimtiem ilgi, lai attaisnotu savu neticību, – cilvēces ciešanas un ļaunums. Kā Dievs var būt labs, mīlošs un spēcīgs, ja pastāv ļaunums? Šis ir un paliek klupšanas akmens daudziem. Būsim godīgi, arī tie, kas tic Dievam un ir piedzīvojuši Dieva realitāti un Viņa mīlestību, reizēm cīnās ar šo jautājumu.

Cik interesanti, ka arī E. Vaita raksta to pašu, ko māca jūdu tradīcija: ka Mozus rakstīja Ījaba grāmatu Midiānā. "Garie gadi tuksneša vientulībā netika zaudēti. Mozus ne tikai sagatavojās lielajam darbam, kas bija viņa priekšā, bet šajā laikā, Svētā Gara iedvesmots, viņš arī sarakstīja 1. Mozus grāmatu un Ījaba grāmatu, ko Dieva ļaudis ar visdziļāko interesi lasīs līdz pat laiku beigām." (E. Vaita "The SDA Bible Commentary, 3. sēj., 1140. lpp.)

Tas mums stāsta, ka viena no divām pirmajām Bībeles grāmatām, kas jebkad sarakstītas, aplūko universālo cilvēces sāpju un ciešanu jautājumu. Tas ir, Dievs zināja, ka šis cilvēkiem būs liels jautājums un tādējādi no paša iesākuma Viņš lika Mozum uzrakstīt stāstu par Ījabu. Dievs jau no paša sākuma lika mums saprast, ka mēs neesam atstāti vieni savās sāpēs un ciešanās, bet ka Viņš ir blakus, Viņš zina visu, kas notiek, un mums var būt cerība, ka Viņš beigās visu izlīdzinās.

Ko šie panti mums māca par ļaunuma realitāti? Mat. 6:34, Jāņa 16:33, Dan. 12:1, Mat. 24:7. _____

Lai arī cik saprotams ir arguments ļaunuma dēļ noraidīt Dieva eksistenci, Rakstu gaismā tam nav nekādas nozīmes. Lai gan Bībele māca par vizziņošu, visspēcīgu un mīlošu Dievu, tā skaidro arī ļaunuma, cilvēces ciešanu un likstu realitāti. Ļaunums nav attaisnojums, lai neticētu Dievam. Pat pavirša Ījaba grāmatas lasīšana parāda, ka arī galējas bezcerības gadījumā Ījabs nekad neapšaubīja Dieva eksistenci. Tā vietā tiek uzdots jautājums: kāpēc tas viss notika ar viņu?

Tas ir tikai dabiski, ja mums rodas jautājumi par apkārtējo ļaunumu. Kā mēs varam iemācīties uzticēties Dieva labestībai, neskatoties uz šo ļaunumu? _____

Dilemma

Izlasi šos Ījaba grāmatas pantus. Ar kādu jautājumu Ījabs cīnās? Kādu jautājumu viņš neuzdod? Īj. 6:4-8, Īj. 9:1-12. _____

Kā jau tika izteikts vakardienas pētījumā, Dieva eksistences jautājums Ījaba grāmatā vispār netiek uzdots. Drīzāk jautājums ir, kāpēc Ījabs gāja cauri šiem pārbaudījumiem? Un, pārdomājot visu, kas ar viņu notika, tas noteikti ir godīgs jautājums, īpaši tāpēc, ka viņš ticēja Dievam.

Ja, piemēram, pārbaudījumi nāktu pār kādu ateistu, tad atbilde, kāpēc tā notiek, būtu diezgan vienkārša un tieša. Mēs dzīvojam bezjēdzīgā un bezmērķīgā pasaulē, kurai nav nekādas daļas gar mums. Tādējādi skarbo, auksto un vienaldzīgo dabas spēku vidū mēs dažreiz esam pārbaudījumu upuri, un šim nelaimēm nav nekāda mērķa vai nodoma. Ja dzīve pati ir bezmērķīga, tad pārbaudījumiem, kas to pavada, arī nav nekādas jēgas.

Lai gan daudzus šī atbilde var neapmierināt un tā var likties bezcerīga, tā noteikti ir jēgpilna, ņemot vērā priekšnoteikumu, ka Dieva nav. No otras puses, tādām kā Ījabs dilemma bija pavisam citāda.

Izlasi Īj. 10:8-12. Kā šie panti palīdz mums saprast šausmīgos jautājumus, ar kuriem cīnās Ījabs? _____

Jā, jautājums, ar ko cīnījās Ījabs, ir tas pats, ar ko cīnījušies lielākā daļa ticīgo: ja pastāv labs un mīlošs Dievs, kāpēc cilvēki piedzīvo ciešanas? Kāpēc pat labi cilvēki, tādi kā Ījabs, piedzīvo likstas un pārbaudījumus, kas bieži vien liekas nevajadzīgi? Un vēl, ja Universs būtu bez Dieva, atbilde būtu, ka tās vienkārši ir sekas dzīvei tīri materiālistiskā kosmosā, kurā cilvēki ir tikai nejaušs atomu un molekulu blakusprodukts.

Ījabs zināja labāk. Arī mēs. Un tāpēc ir dilemma.

Teodiceja

Izlasi Rom. 3:1-4. Lai gan tiešais konteksts ir dažu Dieva derības ļaužu neuzticība, kas ir lielākais jautājums, par ko Pāvils šeit runā? Ko Pāvils pasaka par Dievu? _____

_____

_____

Citējot Ps. 51:4, Pāvils runā par to, kā Kungs pats taps "attaisnots savos vārdos un uzvari, kad tu tiec tiesāts" (Rom. 3:4). Šeit atklātā doma ir motīvs, kas parādās vairākās vietās Rakstos. To sauc par teodiceju, un tas ir jautājums par to, kā saprast Dieva labestību, piedzīvojot ļaunu. Tas ir mūžsens jautājums, ko mēs esam aplūkojuši jau visu nedēļu. Patiesībā visa lielā cīņa ir teodiceja. Cilvēku priekšā, eņģeļu priekšā un visa Universa priekšā Dieva labestība tiks atklāta, neskatoties uz ļauno, kas atklājas pasaulē.

"Tagad ir noskaidrots katrs jautājums par patiesību un maldiem šajā ieilgušajā cīņā. Visu radīto saprātīgo būtņu skatam ir atklāti sacelšanās rezultāti un dievišķo likumu atmešanas augļi. Visam Universam kļuvis redzams sātanā kundziskais raksturs pretstatā Dieva valdībai. Ļauno ir pazudinājuši viņa paša darbi. Dieva gudrība, taisnība un žēlastība ir pilnīgi attaisnota. Skaidri redzams, ka lielajā cīņā Viņš vienmēr ir rūpējies par savu ļaužu mūžīgo laimi un visu radīto pasauli labklājību." (E. Vaita "Lielā cīņa", 670., 671. lpp.)

Lai arī cik grūti mums tagad ir to saprast, esot iegrimušiem grēka un ciešanu pasaulē (un, ja mums ir grūti, tad varam iedomāties, ko domāja Ījabs), kad tas viss beigsies, mēs ieraudzīsim Dieva labestību, taisnību, mīlestību un godīgumu visā Viņa rīcībā ar cilvēci, sātanu un grēku. Tas nenozīmē, ka viss, kas notiek pasaulē, ir labs. Tā noteikti nav. Tas nozīmē tikai to, ka Dievs pret to izturas vislabākajā iespējamajā veidā, un tad, kad šī briesmīgā pieredze ar grēku būs beigusies, mēs varēsim izsaukties: "Lieli un apbrīnojami ir tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi ir tavi ceļi, tu, kas esi ķēniņš pār tautām." (Atkl. 15:3)

Kāpēc ir svarīgi slavēt Dievu pat tagad, pārbaudījumu vidū, kas liekas tik grūti panesami? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kristīgais autors un apoloģēts K. S. Lūiss ir sarakstījis grāmatu, kurā viņš runā par savas sievas nāvi un savu cīņu, lai atrastu mieru šajā jautājumā. Tajā viņš raksta: "Es nedomāju, ka esmu lielās briesmās pārstāt ticēt Dievam. Lielākās briesmas ir sākt domāt šādas baisas lietas par Viņu. Secinājums, no kā es baidos, ir nevis "izrādās, ka Dieva nav", bet "ak, tad tāds patiesībā ir Dievs! Nekrāp vairs ilgāk sevi pats". ("A Grief Observed", Harper San Francisco, 1996, pp. 6, 7) Šis ir arī jautājums, ar ko cīnījās Ījabs. Kā mēs redzējām, viņš neapšaubīja Dieva eksistenci. Tas, ar ko viņš cīnījās, bija jautājums par Dieva raksturu. Ījabs bija uzticīgi kalpojis Kungam un bija labs cilvēks visādā ziņā. Tāpēc viņš zināja, ka nav pelnījis to, kas ar viņu notiek. Viņš uzdeva jautājumu, ko tik daudzi cilvēki, kas tic Dievam, jautā traģēdijās: Kāds patiesībā ir Dievs? Un vai tas nav arī galvenais lielās cīņas jautājums? Jautājums nav par Dieva eksistenci, bet par Viņa raksturu. Un, lai gan tik daudz ir iesaistīts lielās cīņas atrisināšanā, nav šaubu, ka Jēzus nāve pie krusta, kur Dieva Dēls "sevi atdevis Dievam par upurdāvanu un jauki smaržojošu ziedojumu" (Ef. 5:2), vairāk nekā jebkas cits visā kosmosā atklāja mūsu Radītāja patieso raksturu. Krusts parāda, ka Dievam mēs varam uzticēties.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā, kā ciešanu jautājumu redz tie, kas netic Dievam. Kā mēs redzējām, viņiem nav jācīnās ar tādiem pašiem jautājumiem, kādi rodas ticīgajiem, piedzīvojot traģēdiju. No otras puses, kāda gan ir viņu cerība jebkad atrast atbildes, jebkad nonākt pie atrisinājuma? Iedomājies, ka mums ir jāpiedzīvo tas, kam mēs ejam cauri šajā pasaulē, un mēs uzskatām, ka viss beidzas ar kapu – aiz tā nekā nav. Nav brīnums, ka tik daudzi neticīgie iekrīt bezcerībā un nespēj atrast dzīves jēgu. Laicīgā literatūra ir pilna ar neticīgo kļedzieniem un protestiem par to, cik viss ir bezjēdzīgs. Kā mēs varam šīs dzīves ciešanu un pārbaudījumu vidū gūt cerību no savas ticības, neskatoties uz grūtajiem jautājumiem, kas paliek līdz galam neatbildēti?

2. Kāpēc mums ir tik svarīgi tieši tagad pārdomāt par krustu, par visspēcīgāko Dieva mīlestības atklāsmi un to, kāds ir Dievs? Kad tiekam ciešanu, traģēdiju un neizskaidrojama ļaunuma ielenkti, ko krusts mums stāsta par Dieva raksturu? Paturot vienmēr acu priekšā krusta realitāti, kādu cerību mēs varam gūt, ejot cauri tagadējām ciešanām?